

H₂ Davud

PEYGAMBER ÖYKÜLERİ
TİMAS
İ

H₂ Davud

Yazan: Belkıs İbrahimhakkıoğlu

Resimleyen: Cem Kızıltuğ

Yayın Yönetmeni: Osman OKÇU

Editör: Emine EROĞLU

Tasarım: Kenan ÖZCAN

Baskı ve Cilt: Kelebek Matbaacılık

Litros Yolu No:4/1 Topkapı-İstanbul

Tel: 0212 612 48 35

Şubat, 2005

Alayköşkü Cad. No:11

34410 Cağaloğlu - İstanbul

Tel : 0212-513 84 15 pbx

Faks : 0212-512 40 00

www.timas.com.tr

Davud, İbrahim peygamberin soyundan geliyordu. Ailesi ile birlikte Filistin'de yaşıyordu.

Kardeşleri içerisinde en gösterişsiz ve sessiz olanı oydu. Düşünmeden konuşmaz, faydasız işlerle uğraşmazdı. Babası, Davud'u koyunlarını gütmekle görevlendirmişti.

Davud bütün gün kırdada, bayırdada
dolaşır, koyunları güderdi. Tabiatla iç
içe olmak ona huzur veriyordu.
Otların, çiçeklerin hepsini tanır,
hayvanların dilinden anlardı.

Gördüğü her şey ona Allah'ı
hatırlatıyordu. Gökyüzünü
seyrederken, çiçekleri koklarken,
suların çağılısını
dinlerken hep bu
güzellikleri yaratan
Allah'ı zikrediyordu.

Allah; Davud'a gökleri dolduran
gür ve güzel bir ses vermişti. Sesi
çok uzaklardan bile işitilirdi. Davud
ilahi okurken bütün tabiat ona eşlik
ederdi.

Kuşlar kanat çırparak gelir, başı
üzerinde halkalar halinde dönerdi.
Dağlar yerinden oynar, tesbih
çekerek gibi sallanırdı. İnsanlar ne
zaman kalplerini açan bir ses
işitseler:

– Bu Davud'un sesi olmalı,
diyorlardı.

Davud'un yaşadığı zamanlarda
Mısır dolaylarında Calût isimli
zalim bir hükümdar vardı.
İsrailoğullarına saldırıyor, onlara
eziyet ediyordu.

İsrailoğulları canlarından
bezmişlerdi. Calût'a karşı koyacak
güçleri yoktu. Çaresizdiler.
Kendilerini bu perişan durumdan
ancak güçlü bir hükümdar
kurtarabilirdi.

Birini tavsiye etmesi için
Samuel peygamberin yanına
gittiler:

– Calût bizi malımızdan,
mülkümüzden, yerimizden,
yurdumuzdan etti. Bizi toparlayacak ve
Calût’a karşı savaşılabilecek bir
hükümdara muhtacız. Bize böyle birini
tavsiye etmelisin, dediler.

Samuel peygamber İsrailoğullarını
iyi tanıyordu. Başları sıkışınca her sözü
verirler, rahata erince sözlerinden
çabuk dönerlerdi.

Allah İsrailoğullarına zor zamanlarında pek çok peygamber göndermişti. Ama onlar bunun kıymetini bilmiyorlardı. Her seferinde peygamberlerine sırt çevirmekten çekinmezlerdi.

Aralarında bütün kalbiyle Allah'a bağlı olanlar da vardı. Ama yazık ki böylelerinin sayıları çok azdı.

Samuel peygamber İsrailoğullarına:

– Allah yolunda Calû't'la savaşacak böyle birini tanıyorum. Ama doğrusu sizin yine sözünüzden dönüp savaştan kaçacağınızdan da şüphe ediyorum, dedi.

İsrailoğulları hep bir ağızdan karşı çıktılar:

– Yurtlarımızdan çıkarıldık. Yakınlarımızdan ayrı düştük. Böyle bir durumda savaşmaktan neden kaçalım ki, dediler.

Samuel peygamber:

– Öyleyse bilin ki, Allah size hükümdar olarak Talût'u gönderdi, dedi.

Talût güçlü, cesur, bilgili, yetenekliydi. Ama zengin değildi. İsrailoğulları ise gösterişe düşkündüler. İnsanlara malına mülküne göre değer verirdiler. Talût'un ismini duyunca yüzlerini buruşturdular:

–Biz Talût'tan zenginiz. O nasıl bize hükümdar olabilir ki, dediler.

Samuel peygamber:

– Talût'un hükümdarlığı Allah'ın seçimidir. Çünkü onun ilmi ve beden gücü sizden üstündür, dedi.

Her Őeye rağmen İsrailoğulları zengin olmayan birini başlarında görmeyi i lerine sindiremiyorlardı.

– Eęer onu gerçekten Allah se ti ise o zaman bize delil getirsin, dediler.

Samuel peygamber:

– Tal t delil olarak size içinde kutsal emanetlerin bulunduğu sandığı getirecektir, dedi.

Samuel'in sözünü ettiği sandık uzun zamandır kayıptı. İçerisinde Tevrat'ın yazılı olduğu levhalarla, peygamberlere ait bazı kutsal eşyalar bulunuyordu. Tevrat, Allah'ın Musa peygambere gönderdiği kutsal kitabın adıydı.

Sandığı ele geçiren Calût'un onu çamurlara gömdüğü söyleniyordu.

Allah meleklerine sandığı getirip Tal t'un kapısı önüne bırakmalarını emretti. Melekler sandığı bulup Tal t'un kapısına bıraktılar. İsrailoğullarının artık karşı çıkacak bahaneleri kalmamıştı.

Talût kısa zamanda İsrailoğullarını topladı. Düzenli bir ordu kurdu. Calût'la savaşmak üzere ordunun başında yola koyuldu.

Yolları üzerinde bir ırmak vardı. Samuel peygamber Allah'ın bir emri olarak herkesin sudan yalnızca bir avuç içmesini tembihlemişti.

Talût, İsrailoğullarını uyardı:

– Bu ırmak sizin sınavınız olacaktır, dedi. Allah bu sudan yalnızca bir avuç içmenize izin veriyor. Bilin ki, emre karşı gelenler benden değildir.

İsrailoğullarının çoğu Talût'u dinlemediler. Nehre üşüşüp avuç avuç su içmeye başladılar. İçtikçe susuzlukları artıyordu. Sanki su değil de zehir içiyorlardı.

İçlerinde inançlarında samimi olan pek az kişi Allah'ın emrine uyup sudan bir avuç içti. O bir avuç su onların bedenlerine dirilik verdi, yüreklerini cesaretlendirdi. Diğerleri ise bitkin bir durumda yerlere serildiler. Kalpleri daralmış, cesaretleri kırılmıştı. Korkmaya başlamışlardı:

– Biz Calût ve askerleriyle savaşılamayız. Onlar güçlü, biz zayıfız. Hepimizi öldürürler, dediler.

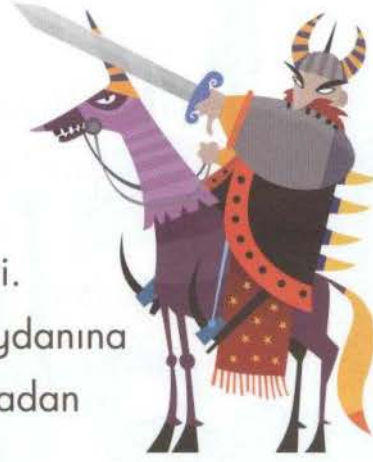
Allah'ın emirlerine uyanlar onları kınadılar:

– Unutmayın ki, geçmişte nice az sayıdaki birlik, Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah inananlarla beraberdir, dediler.

Talût'un savaşmak için
yola çıktığını öğrenen
Davud'un babası oğluna
orduya katılmasını söyledi.
Talût'un ordusu savaş meydanına
vardığında Davud da arkadan
onlara yetişti.

Nihayet iki ordu karşı karşıya geldiler.
Calût meydan okuyarak Talût'tan, kendisiyle
teke tek dövüşecek birini istedi. Gösterişli ve
güzel bir atın üzerindeydi. İri bedeni,
giydiği zırhlarla çok heybetli görünüyordu.

Şimdiye kadar hiçbir dövüşte yenilmemişti. Atın üzerinde gururla oturuyor, Talût'un askerlerini küçümseyerek süzüyordu.

Talût askerlerini yüreklendirmek için:

– İçinizden Calût'u yenecek güçlü biri ileriye çıksın, dedi.

Talût'un askerleri birbirlerinin yüzlerine baktılar. Calût'la dövüşecek kişinin çok güçlü olması gerekiyordu.

Calût'a yenilmek demek savaşı kaybetmek demektir. Davud kararlı bir şekilde öne çıktı.

– Allah'ın izniyle Calût'u ben öldürebilirim, dedi.

Bunu öylesine bir inançla söylemişti ki, Talût ona güvendi. Askerlerine Davud'u dövüşe hazırlamalarını emretti.

Davud zırh giymedi. Silah da istemedi. Çocukluğundan beri çok iyi sapan kullanırdı. Cebinde sakladığı taşı sapanına yerleştirip Calût'a doğru yürüdü. Onu böyle zırhsız ve silahsız gören Calût alay etti:

– Bula bula seni mi buldular, dedi. Sen bu halinle mi benimle dövüşeceksin?

Davud sakın bir sesle:

– Evet, dedi. Allah'ın izniyle de kazanan ben olacağım.

Calût kahkaha atarak kılıcını salladı.
Davud'un üzerine yürüdü.

Davud onun tam alınına nişan alıp
sapanındaki taşı fırlattı. Taş çok sert bir
şekilde Calût'un başına çarptı. Calût yere
yıkıldı. Gücüyle böbürlenene Calût'un ölümü
sapan taşından olmuştu. İsrailoğulları savaşı
kazanmıştı.

Talût, Davud'u kızıyla evlendirdi ve onu
kendine yardımcı yaptı. Talût
ölünce de yerine hükümdar
olarak Davud geçti.

Davud çok merhametli,
bilgili ve adaletli bir
hükümdardı.

Devletin malını halkın ve
ülkenin refahı için en doğru
şekilde kullunmaya dikkat
ederdi.

Allah Davud'a peygamberlik verdi. Ona kutsal kitap Zebur'u gönderdi. Davud Zebur'u yüksek sesle okurdu. Sular gibi çağlayan sesi bütün tabiatı coştururdu.

Allah Davud'a pek çok üstün yetenek bağışlamıştı. Demiri eritmeden elleriyle ona şekil verebiliyordu. Gömlek gibi örülen zırh yapmak sanatını öğrenmişti. İnsanların duygu ve düşüncelerini kolaylıkla kavrar, çok güzel konuşurdu.

Kalbindeki Allah aşkı Davud peygamberi ibadete yönlendirmişti. Geceleri çok az uyur, düzenli ibadet ederdi. "Davud orucu" diye bilinen ve gün aşırı tutulan oruç da müminlere Davud peygamberden kalma bir ibadet örneğidir.

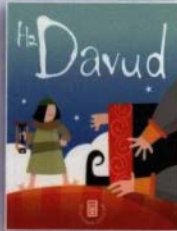
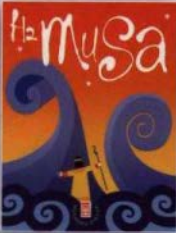
Kalpleri Allah'a açık olanlar ne zaman
gök kubbeyi çınlatan güzel bir ses işitseler
hep o büyük peygamberi hatırlarlar.

PEYGAMBER ÖYKÜLERİ

H₂ Davud

İlkokul 2.,3.,4. sınıf öğrencilerine
PEYGAMBER ÖYKÜLERİ SERİSİ

ISBN 975-362-903-6
T I M A S
9 75362 903633

